

Meghalt már istentelen

Apám azt mondja, az újszülöttek légzése tökéletes,
nézd, hogy nyílnak a bordái,
mi már nem tudunk így.

Apám az eget nézi. Elmennek a felhők,
kiszárad a gyepek a ház előtt.

A könyvespolc előtt álltunk, nyolcéves
voltam, ő harminckilenc, sovány,
fehér, a háta széles, a karja olyan
göcsörtös. És a ritka szőr a mellkasán,
mintha gőzfürdőből jönne, úgy tapadt. A könyvespolcon
keres valamit, és vele mozog
a lapockája alatti műtéti heg.

Az eget nézi. Nyáron a kertből beszél
a hosszabítóért. Melege van,
aztán eltelik húsz év,
légkondit szereltet a nappaliba,
karácsonykor egy HBO-sorozatot nézünk,
drága konyakot iszunk, és felszínesen vesszük a levegőt.

Csináljunk egyszer citromtortát, olyan franciát, mondja
a feleségem. A hálóinge zuhan, és egy régi nyár
jut eszembe. Apró kavicsok nyomódtak a combjába.
Egyáltalán nem élvezte a strandot.

Menjünk vissza, ketten
a halál mögé, a gyerekkori emlékeken is túl,
ahol egységes történetek
szereplői ismeretlen tájak felé tartanak, és a mondatok
alázatosan összeállnak valami
tompá fénnyé. *Teach us to care and not to care.*
Teach us to sit still.

■

Átlátszó műanyag szandálokat vettünk.
A szigetről éjszaka látszódtak
a város fényei. Nappal úsztam,
olvastam, duzzogtam. Anyám
halat grillezett. Apám
alkoholmentes sörrel a kezében
a tengert nézegette, fehér korlát mögött. Nézd,
mekkora tartályhajó. A víz
sötét volt és zúgott.

■

Most döntöm el, hogy boldog voltam-e.
Mindent megkapni és eldönteni maga a szorongás.
Ragaszkodom, mert elvesztek mindent. Engedd,
hogy ne legyen értelme, engedd,
hogy kevesebb legyek,

és elmondjam a fiamnak,
hány tonna egy kékbálna,
hány lóerős egy dízelmozdony.
Nem akarok meghalni.
Hagyd, hogy megadjam magamat.

■

Nyáron barackot árultak. A ládákat
Magyar Nemzettel bélelték. A cefrëshordókra
darazsak szálltak.

Dédnagyanyám jonatán, idared és golden almát válogat.
A nagyfülű öregasszonyok hangján az angol szavak
átmenet nélkül lesznek magyar szavakká.
Oltás, metszés, kötözés.
Rossz talaj a szőlősorok között.

Kedves nővérek nevelték, így mondta,
jámbor irodalom, háztartási ismeretek,
harminckettő, házasság, negyvenhat, megszűnik a pengő,
a dédi a teraszon a pengőről beszél,
zöld üvegkorlát, utca, Vali néni,
platánok. Én,

kövérkés tízéves fiú, nyáron megnyúlt kicsit,
kicsit unatkozik, és idegesítő,
valami nem stimmel.
Egész nap tévét néztem, és nem akartam
semmit, csak rombolni. Látom magamat
félprofilból, amint az Age of Empires 2
nevű számítógépes játékot magyarázom.
A dédi hunyorog. Kézfejen,
ha megcsíptük a bőrt, sokáig úgy maradt.

Nem tudom, mi köze van ennek Istenhez,
csak annyit tudok, hogy igazibb a valóságnál.
A jelen és a jövő szorongás, a múlt bűntudat vagy felejtés.
Csak ezek a sosem-volt képek néznek vissza
egyféleképpen, mint egy bizánci ikon.

Az igazi életem az esték, amikor
már csak várok,
fekszem, ülök, játékot nyomkodok a telefonomon,
elszívok fél doboz cigarettát, híreket nyitogatok,
nőkre gondolva fetrengok,
és tekintetem egy nagy, sötét vízre esik.

A tükörben néztük magunkat. Kapcsolatunk
három hónapig tartott körülbelül.
Meztelen volt, az alkarom
a nyakát hátulról körbefogta, fejét nekem döntötte. És azt mondta,
nagyon értékes ember vagy. Annak ellenére mondta, hogy
előtte ártatlanul bántottam és sírt.

*Azt hittem, szörnyen boldogtalan leszek,
ha nem ölelnek majd asszonyi karok.
A nők teste idővel emberi test lesz,
A kis mell, bőrhibák, samponillat és szőr most nem az önkielégítés felé terel.
A szigorú könyöktartása most részvétet ébreszt bennem,
és örömet, amiért meg fogunk halni.*

Tényleg így volt, és tényleg én vagyok,
de ne aggódj, szemérmes leszek, ahol lehet,
idézetekbe burkolózom. A tartalom és referencia
hamis mélység, mint tájképen a távolság.

A harmincéves nők arcán finom
viaszréteg képződött. A harmincéves férfiakat, ha meglátjuk a hírekben,
életét vesztette, nem sajnáljuk őket.
Húsz és harminc között az a különbség, hogy
mindent irányítanom kell. A legjobban azt próbálom uralni,
aminek komplexitását átlátni esélytelen.
Kicsit unalmas ez az életkor-feszülés, mégis
régén még hitetlenül is volt bennem lendület, régen
lazán készültem vizsgákra, hanyagul mentem valamerre, *és nem mulasztottam el
egyetlen napot, hogy meghaljak magamban.*
Aztán elfogyott valami, és most félek.
Elszürkült az ég, és egy kicsit fázni kezdtem.

Nem sajnálatot kérünk, hanem az út lerövidítését,
a koncepciók végét, a boldog pusztulást.
Azt hittem, írni elég lesz,
de csak arra elég, hogy reggel ne szorítsam
teljes erőből az állkapcsomat,
és utána legyen egy kevés erőm
pozitív hangulatban tervezgetni,
mi mást csinálhatnék.

Aztán mind megfulladunk.
Szánk szélén cérnaszál, fehér
hab, húsunk elhúl,
a hegyről leszakad a köd,
fenyőtűvel szórt úton járunk,
és valaki megfogja a homlokunkat.

Este a halállal kapcsolatos Wikipedia-oldalakat nézek,
és ha kinn járkálok, elképzelem, milyen hideg lehet
ott a fagyott földben,
ott fekszik nagypapa és nagymama és mások.
Esténként, ha írnak, nem válaszolok. *Meghalt már
istentelen és gonosz
ifjúságom.* Sóhajtva kifújom a levegőt.
*Amennyivel korban idősebb lettem,
annyival rútabb hívságos ürességemben,* és nem mondom,
hogyan megérte, de az én döntésem volt.

Aztán megfulladok, és egy
fenyőtűvel szórt úton oda megyek,
ahol minden összefügg. Lábam fáradt, tudóm
a dohányzástól sajog, és
a hegygerincen egy nagy könyvet találok,
feloldódnak az összefüggések.
Feladom az összes szavamat.